

CECELIA AHERN

Întâlnire
cu
viața

Cecelia Ahern s-a născut în 30 septembrie 1981 la Dublin, în Irlanda. Este fiica fostului prim-ministru al Irlandei, Bertie Ahern, iar înainte de a deveni scriitoare a obținut licența în jurnalism și comunica-re media la Colegiul Griffith din Dublin. Și-a început cariera literară în anul 2004, odată cu apariția romanului *P.S. Te iubesc*, care a devenit rapid un bestseller, atât în Irlanda, cât și în restul lumii. Romanele ei au fost publicate în 46 de țări și s-au vândut în peste 13 milioane de exemplare. Este căsătorită și are doi copii. Își dedică o mare parte din timp scrisului și donează

periodic în scopuri caritabile sume obținute din drepturile de autor. Printre titlurile de mare succes se numără: *P.S. Te iubesc (P.S. I Love You, 2004; ALLFA, 2005)*, *Suflete pereche (Where Rainbows End, 2005; ALLFA, 2006)*, *Prietenul nevăzut (If You Could See Me Now, 2006; ALLFA, 2007)*, *Dispăruți fără urmă (A Place Called Here, 2007; ALLFA, 2008)*, *Mulțumesc pentru amintiri (Thanks for the Memories, 2008; ALLFA, 2009)*, *Cadoul (The Gift, 2009; ALLFA, 2009)*, *Cartea viitorului (The Book of Tomorrow, 2010; ALLFA, 2010)*, *O sută de nume (One hundred names, 2012; ALLFA, 2013)*.

„Când încep să scriu o carte, motivația mea sunt personajele. Mă îndrăgostesc de ele, nu pot să mi le scot din minte și nu am liniște până când povestea lor nu e spusă. Vreau să le ajut să își găsească împlinirea.“

Cecelia Ahern

The logo for NBRIS (National Book Review Society) is a large, light blue watermark in the background. It features the letters 'NBRIS' in a bold, serif font, enclosed within a semi-circular arch. Below the arch is a stylized graphic of an open book with its pages fanning out.

Alte romane scrise de **Cecelia Ahern:**

P.S. Te iubesc (ALLFA, 2005 – ecranizat. *P.S. I Love You*)

Suflete pereche (ALLFA, 2006 – ecranizat *Love, Rosie*)

Prietenul nevăzut (ALLFA, 2007)

Dispăruți fără urmă (ALLFA, 2008)

Cadoul (ALLFA, 2009)

Mulțumesc pentru amintiri (ALLFA, 2009)

Cartea viitorului (ALLFA, 2010)

Întâlnire cu Viața (ALLFA, 2013)

O sută de nume (ALLFA, 2013)

Cum să te îndrăgostești (ALLFA, 2015)

CECELIA
AHERN

Întâlnire
cu
viața

Traducere din limba engleză și note de
Marilena Iovu

EDITURA ALLFA

THE TIME OF MY LIFE

Cecelia Ahern

Copyright © Cecelia Ahern 2011

All rights reserved.

ÎNTÂLNIRE CU VIAȚA

Cecelia Ahern

Copyright © 2013, 2015 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AHERN, CECELIA

Întâlnire cu viața / Ahern Cecelia; trad.: Marilena

Iovu. – Ed. a 2-a. – București: ALLFA, 2015

ISBN 978-973-724-862-6

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111(417)-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2015 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Diana Geacăr

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

*Pentru Robin,
neprețuita mea fiică*

„Erai mult mai... *multoasă*.

Ți-ai pierdut multoșenia.“

Pălărierul nebun către Alice
în filmul *Alice în Țara Minunilor* (2010)

N-am mai citit restul scrisorii. Nu era nevoie, știam de la cine este. Mi-am dat seama de îndată ce am ajuns acasă de la serviciu, în garsoniera mea, și am văzut-o pe jos, la jumătatea distanței dintre ușa principală și bucătărie, pe porțiunea arsă a mochetei unde căzuse bradul de Crăciun în urmă cu doi ani, iar instalația electrică pârlise fibrele mochetei. Era o vechitură aleasă de proprietarul meu zgârcit, o țesătură de fabrică, cenușie și destrămată, care arăta mai călcată în picioare decât testiculele „aducătoare de noroc“ ale taurului din mozaicul Galeriei Vittorio Emmanuele II din Milano. Un material similar era și în clădirea în care aveam biroul. Acolo se potrivea mai bine, deoarece se presupunea că n-o să mergi pe ea cu picioarele goale, ci fusese făcută numai pentru traficul constant al pantofilor strălucitori din piele, care se deplasau de la birou la fotocopiator, de la fotocopiator la cafetieră, de la cafetieră către ieșirea de urgență pentru a trage un fum pe ascuns, singurul loc unde, în mod ironic, nu se declanșa alarma de incendiu. Participasem la eforturile de a găsi un loc de fumat și, de fiecare dată când inamicul ne localiza, reîncepeam strădaniile de a găsi un nou loc sigur. Locul actual fusese ușor de găsit. Era marcat de sute de mucuri de țigară adunate pe jos în grămăjoare, golite de viață în

vârtejul panicii și al supărării. Sufletul lor încă mai plutea în plămâni când învelișul le era aruncat, strivit și părăsit. Un loc mai venerat decât oricare altul din clădire, mai mult decât cafetiera, mai mult decât ușa pe care ieșeam la șase seara, și cu siguranță mai mult decât scaunul din fața biroului Ednei Larson – șefa –, care înghițea bunele intenții așa cum un aparat stricat îți înghite banii și nu mai scoate batonul de ciocolată.

Scrisoarea stătea acolo, pe podeaua murdară și pârlită. Un plic crem, pe care numele meu era scris în caractere pompoase și cu cerneală cât se poate de neagră, având alături o ștampilă aurie, în relief: trei vârtejuri unite.

Spirala triplă a vieții. Știam ce este fiindcă mai primisem două scrisori similare și căutasem simbolul pe Google. Nu reușisem să ajung la niciuna dintre acele întâlniri. Nu reușisem nici măcar să dau telefon la numărul menționat pentru a le reprograma sau anula. De fiecare dată ignorasem invitația, o băgasem sub preș – aș fi făcut asta la propriu dacă instalația electrică a bradului de Crăciun n-ar fi ars țesătura aspră – și uitasem de ea. De fapt, nu uitasem cu adevărat. Nu uiți niciodată lucrurile pe care le-ai făcut și pe care știi că n-ar fi trebuit să le faci. Îți rămân în minte, zăbovesc ca un hoț care dă târcoale unei case pregătind o spargere. Le vezi acolo, furișându-se în apropiere ca niște dungi alb-negru, ascunzându-se în spatele cutiilor poștale de îndată ce întorci capul să le înfrunți. Ori sunt ca un chip cunoscut pe care-l zărești în mulțime pentru o clipă și apoi nu-l mai vezi. Un joc de-a v-ați ascunselea enervant, în care cel care s-a pitit

rămâne pe veci încuiat și ascuns în fiecare gând al conștiinței tale. Răul pe care l-ai făcut, mereu acolo spre aducere-aminte.

La o lună după ce ignorasem și a doua scrisoare, a sosit aceasta, cu o altă întâlnire, fără să menționeze faptul că nu răspusesem la celelalte. Așa făcea și mama. Modul ei politicos de a trece cu vederea defectele mele mă făcea să mă simt și mai prost.

Am ridicat hârtia prețioasă de un colț, între degetul mare și arătător, și, cum atârna într-o parte, mi-am aplecat capul ca să o citesc. Motanul făcuse iar pipi pe ea. Ce ironie. Nu-l condamnam. Dețineam în mod ilegal un animal de casă într-un bloc-turn din centrul orașului și aveam un serviciu cu normă întreagă, așa că motanul nu putea să iasă afară să se ușureze. Încercând să scap de sentimentul de vină, pusesem prin apartament fotografii înrămate cu lumea de afară: iarbă, marea, o cutie poștală, pietriș, mașini în trafic, un parc, multe alte pisici și pe Gene Kelly. Ultimul era, evident, pentru propria mea satisfacție, dar speram că celelalte vor risipi dorința lui de a ieși afară. Sau de a respira aer proaspăt, de a-și face prieteni, de a se îndrăgosti. Sau de a cânta și de a dansa.

Cum eram plecată cinci zile pe săptămână de la opt dimineața până la opt seara, iar uneori nu dădeam deloc pe acasă, îl antrenasem să „elimine“, așa cum se exprimase dresorul, pe o hârtie, pentru a-l obișnui apoi să meargă la cutia cu nisip. Iar această scrisoare, singura bucată de hârtie rămasă pe jos, îl dezorientase. L-am urmărit pășind jenat pe lângă perete. Știa că a greșit. Lucrul pe care îl făcuse și știa că nu are voie să îl facă i se cuibărise în minte.

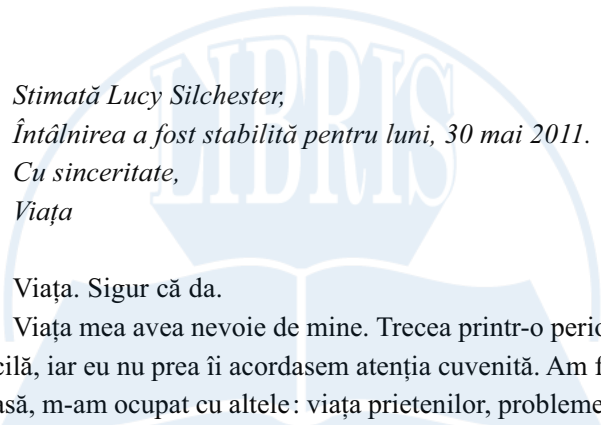
Urăsc pisicile, dar motanul ăsta îmi plăcea. L-am botezat Domnul Pan, după Peter, binecunoscutul băiețel zburător. Domnul Pan nu era nici vreun băiețel care nu va crește vreodată, nici – și mai bizar – în stare să zboare, dar cei doi semănau

oarecum și în momentul respectiv mi s-a părut că i se potrivește. L-am găsit într-o seară într-un container de gunoi dintr-o alee, torcând de parcă ar fi avut o mare supărare. Ori poate că eu eram în starea aceea. Ce căutam eu acolo rămâne secret, dar ploua cu găleata, purtam un trenchi bej și, după ce jelisem pierderea iubitului perfect cu prea multă tequila, mă străduiam să o imit pe Audrey Hepburn alergând după animal și strigând „Pisoi!“ cu o voce clară și unică, deși abătută. S-a dovedit a fi un pisoi nou-născut care ieșise hermafrodit. Mama lui, proprietarul – sau amândoi – l-au abandonat. Cu toate că veterinarul m-a informat că pisica are o anatomie mai degrabă masculină decât feminină, faptul că i-am pus acest nume m-a făcut să mă simt responsabilă de alegerea sexului. M-am gândit la inima mea rănită și la promovarea mea ratată pentru că șefa bănuia că sunt gravidă. Era după sărbători și arătam îndopată ca un mistreț pregătit pentru un ospăț în stil Tudor. Trecusem printr-o lună îngrozitoare de crampe la stomac; un om al străzii mă pipăise seara târziu în metrou; iar când le-am povestit întâmplarea celor de la serviciu am fost făcută „târfă“ de colegii mei de gen masculin, așa că am hotărât că pisicii i-ar fi mai ușor ca masculul. Dar cred că am luat o decizie greșită. Uneori îl strig „Samantha“ sau „Mary“ – sau cu vreun alt nume feminin –, iar el ridică o privire pe care nu pot s-o consider decât mulțumită, apoi se așază într-unul dintre pantofii mei și privește visător la tocurile-cui și la lumea de care a fost privat. Dar deviez de la subiect. Înapoi la scrisoare.

De data aceasta trebuia să merg la întâlnire. Nu aveam de ales. Nu o mai puteam ignora; nu doream să îl supăr pe expeditor mai mult decât o făcusem deja.

Deci... cine era expeditorul?

Am apucat scrisoarea – care începuse să se usuce – de un colț și mi-am înclinat din nou capul pentru a citi hârtia fleșcăită.

*Stimată Lucy Silchester,
Întâlnirea a fost stabilită pentru luni, 30 mai 2011.
Cu sinceritate,
Viața*

Viața. Sigur că da.

Viața mea avea nevoie de mine. Trecea printr-o perioadă dificilă, iar eu nu prea îi acordasem atenția cuvenită. Am fost distrasă, m-am ocupat cu altele: viața prietenilor, probleme de serviciu, mașina mea tot mai epuizată și veșnic defectă, lucruri de felul ăsta. Îmi ignorasem complet viața, cu desăvârșire. Iar acum îmi scrisese, mă convoca, și îmi rămăsese un singur lucru de făcut. Trebuia să merg și s-o întâlnesc față în față.

Auzisem că astfel de lucruri se mai întâmplă, așa că n-am făcut prea mare caz din asta. De obicei nu mă super-entuziasmează nimic, nu sunt genul ăsta. Și nici nu sunt ușor de impresionat. Asta probabil pentru că mă aștept la orice. Mă face să par o persoană credincioasă, dar nici asta nu sunt. Să reformulez: iau lucrurile așa cum sunt. Toate lucrurile. Așadar, deși neobișnuit, faptul că Viața îmi scria nu era ceva surprinzător, ci mai degrabă neplăcut. Știam că îmi va solicita o mai mare atenție pe viitor și că, dacă aș fi putut face asta cu ușurință, n-aș mai fi primit scrisorile de la bun început.

Am răzuit gheața congelatorului cu un cuțit și am scos cu mâna învinețită de frig o plăcintă cu brânză. În timp ce așteptam clinchetul cuptorului cu microunde, am mâncat o felie de pâine prăjită. Apoi un iaurt. Încă nu era gata, așa că am lins și capacul. Am hotărât că sosirea scrisorii îmi dă permisiunea să deschid o sticlă de Pinot Gris de 3,99 euro. Am înfipt cuțitul în restul de gheață din congelator, în timp ce Domnul Pan a fugit și s-a ascuns într-o cizmă de cauciuc roz cu inimioare, încă acoperită de noroi uscat după un festival de muzică din urmă cu trei ani. Am scos o sticlă de vin pe care o uitasem în congelator – era deja un bloc solid de alcool înghețat bocnă – și am înlocuit-o cu sticla nouă. Pe asta n-aveam s-o mai uit. Nu se putea. Era ultima sticlă rămasă în raftul de vinuri al dulapului de bucătărie, sub borcanul de prăjituri. Ceea ce mi-a amintit de prăjituri. Așa că

am mai mâncat și un biscuit dublu cu fulgi de ciocolată în timp ce așteptam. Apoi am auzit clinchetul cuptorului cu microunde. Am pus plăcinta pe o farfurie – un morman de terci, deloc apetisant, încă rece la mijloc. Dar nu aveam răbdare să o pun înapoi și să mai aștept încă treizeci de secunde. Am rămas să mă-nânc la bufet, vânând părțile calde de pe margini.

Înainte găteam. Obișnuiam să gătesc aproape în fiecare seară. În serile în care nu găteam eu, o făcea iubitul meu. Ne plăcea să facem asta. Aveam un apartament mare într-o fostă fabrică de pâine, cu ferestre de la podea până-n tavan și zidăria originală din cărămidă lăsată la vedere pe aproape toți pereții. Aveam o bucătărie deschisă spre sufragerie și aproape în fiecare weekend prietenii veneau la noi la masă. Lui Blake îi plăcea să gătească, îi plăcea distracția, îi plăcea ideea ca toți prietenii noștri, chiar și familia să vină pe la noi. Îi plăcea zgomotul făcut de zece-cincisprezece persoane care râd, vorbesc, mănâncă, discută. Îi plăceau mirosurile, aburul, exclamațiile de încântare. Stătea în bucătărie și povestea impecabil o întâmplare în timp ce tăia ceapa în cubulețe, turna vin roșu peste un *beef bourguignon* sau flamba un desert cu înghețată. Niciodată nu măsură nimic și de fiecare dată îi ieșea cum trebuie. Totul îi ieșea cum trebuie. Scria despre experiențe culinare din călătorii, îi plăcea să meargă peste tot și să guste totul. Îi plăcea aventura. În weekenduri nu stăteam locului niciodată, urcam pe vreun munte sau altul, vara mergeam în țări de care nu auzisem în viața mea. Împreună, am sărit de două ori din avion și de trei ori cu coarda elastică. Era tipul perfect.

Și a murit.

Am glumit, e bine-mersi. Trăiește și îi merge bine. Ce glumă sinistă, știu, dar m-am amuzat și eu. Nu, nu e mort. Trăiește. Și e la fel de perfect.

Dar l-am părăsit.

Acum are o emisiune TV. A semnat contractul când eram încă împreună. Emisiunea se difuzează pe un canal de călătorii la care ne uitam mereu și, din când în când, mai dau pe el să-l văd cum merge pe Marele Zid Chinezesc sau stă într-o barcă din Thailanda mâncând *pad thai*; și întotdeauna, după comentariile sale impecabile, în hainele lui perfecte – chiar după o săptămână de urcat munții, ușurat în pădure și nespălat – privește spre camera de luat vederi cu fața lui perfectă și spune: „Mi-aș dori să fii aici!“ Țasta e numele emisiunii. În săptămânile și lunile care au urmat despărțirii noastre dureroase, plângând la telefon, mi-a spus că i-a pus acest nume pentru mine, că de fiecare dată când îl spune mi se adresează mie și numai mie, nimănui altcuiva. Voia să mă întorc la el. Mă suna în fiecare zi. Apoi la două zile. În cele din urmă mă suna săptămânal și știam că se luptă cu telefonul zile în șir, încercând să prindă momentul perfect în care să îmi vorbească. Până la urmă nu m-a mai sunat, a început să-mi trimită e-mailuri. Mesaje lungi și detaliate, în care îmi povestea pe unde a mai fost, cum se simte fără mine, atât de deprimant și de solitare încât nu le-am mai putut citi. Nu i-am mai răspuns. Apoi mesajele s-au scurtat. Cu mai puțină emoție, cu mai puține detalii, cerându-mi, totuși, de fiecare dată să ne vedem, să ne împăcăm. Eram tentată, nu mă înțelegeți greșit, era bărbatul perfect și când ai un bărbat perfect, chipeș, care te dorește, e suficient uneori să te faci să-l vrei înapoi, dar asta se întâmpla în momentele de slăbiciune ale singurătății mele. Nu îl doream. Și nu pentru că aveam pe altcineva, i-am repetat asta de nenumărate ori, deși poate ar fi fost mai ușor să spun că am pe cineva, fiindcă atunci el ar fi putut să înceapă o nouă relație. Nu voiam alt bărbat. Chiar nu mai voiam pe nimeni. Voiam pur și simplu să mă opresc pentru un timp. Voiam să nu mai fac nimic, să nu mai plec nicăieri. Voiam să fiu de capul meu.

Am demisionat și acum lucrez la o companie de aparate electrotcasnice pe un salariu de două ori mai mic. Ne-am vândut

apartmentul. Am închiriat garsoniera asta, un sfert din suprafața oricărui alt apartament pe care l-am avut. Am găsit un pisoai. Unii ar spune că l-am furat, dar în orice caz, acum e al meu. Sau a mea... Îmi vizitez familia doar sub amenințarea pistolului, ies cu aceiași prieteni în serile în care nu este și el prezent – fostul meu iubit, nu pisoaiul –, ceea ce se întâmplă mai des acum, când el călătorește atât de mult. Nu mi-e dor de el, iar când mi se face dor aprind televizorul și îl văd suficient încât să mă simt din nou mulțumită. Nu mi-e dor de vechiul serviciu. Îmi lipsesc un pic banii când văd în magazine sau într-o revistă ceva ce îmi doresc, dar apoi plec din magazin sau întorc pagina revistei și trec peste asta. Nu mi-e dor să călătoresc. Nu mi-e dor de mesele cu prietenii.

Și nu sunt nefericită.

Nu sunt.

Bine, bine – am mințit.

De fapt, m-a părăsit.

Golisem sticla de vin pe jumătate până când mi-am făcut... nu curaj, nu de curaj aveam nevoie, că doar nu-mi era teamă – aveam nevoie să-mi pese. A fost nevoie de o jumătate de sticlă de vin ca să-mi pese suficient de mult încât să dau un telefon Vieții mele, așa că am format numărul care era menționat în scrisoare. Am mușcat dintr-un baton de ciocolată, în timp ce așteptam să se facă legătura. După primul țărâit a și răspuns cineva. Nici nu am avut timp să mestec, cu atât mai puțin să înghit ciocolata.

— O, scuze, am zis cu gura plină, am ciocolată în gură.

— Nu face nimic, scumpo, nu te grăbi, mi-a răspuns cu voioșie o femeie vârstnică jovială, cu un pronunțat accent sudist de *Plăcintă americană*.

Am mestecat la repezeală, am înghițit și am luat o gură de vin. Care mi-a stat în gât.

Mi-am dres vocea.

— Gata.

— Ce era?

— Galaxy.

— Aerată sau cu caramel?

— Aerată.

— Îmm, preferata mea. Ce pot face pentru tine?

— Am primit o scrisoare legată de o programare pentru luni.

Mă numesc Lucy Silchester.

— Da, domnișoară Silchester, numele dumitale apare în sistem. Ce spui de ora nouă dimineața?